

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

CITES La Vanguardia - Catalán - 18/03/2018	4
AIXKENAZI SUBSTITUIRÀ ZUBIN MEHTA Ara - 19/03/2018	5
Musicals! El Punt Avui Cultura - 18/03/2018	6
Claude Debussy El Punt Avui Cultura - 18/03/2018	7
Bartók El Punt Avui Cultura - 18/03/2018	8
Ibercamera celebra 35 anys amb fidelitat de públic i artistes Ara - 17/03/2018	9
El 'live:Camera' El Punt Avui - 17/03/2018	10
La promotora Ibercàmera celebra 35 años de música con Valery Gergiev ABC Cataluña - 17/03/2018	11
A c asseca ue e nve ava e s La Vanguardia Especial - Catalán - 17/03/2018	12
Cinc diesambHawking aBarcelona La Vanguardia - Catalán - 18/03/2018	14
Gaudí i modernisme, icones de la ciutat La Vanguardia Especial - Catalán - 17/03/2018	15
El cau davant el mar El Punt Avui Cultura - 18/03/2018	17
Debut con Pagliacci en la Royal Opera de Omán C7 la Revista Canaria - 17/03/2018	19
La Estaca La Razón - 18/03/2018	20
BRASSAÏ A BARCELONA Menorca - 16/03/2018	21
Milers de persones exigeixen un nou Govern amb «seny» Diari de Tarragona - 19/03/2018	22
Societat Civil torna al carrer per demanar seny El Periódico de Catalunya - Catalán - 19/03/2018	24
SCC reclama al carrer la formació d'un nou govern La Vanguardia - Catalán - 19/03/2018	27
El constitucionalismo se manifiesta unido y pide un Govern con 'seny'	29

El País - 19/03/2018

EL CONSTITUCIONALISMO, CONTRA EL BLOQUEO
El Mundo - 19/03/2018

32

18 Marzo, 2018

CITES de la setmana

Música

ESTEBAN LINÉS

A LA VORA DEL MAR. El local gastronòmic badaloní continua oferint un menú musical molt atractiu, en aquest cas protagonitzat per la cantautora nord-americana Tori Sparks, amb una proposta mestissa en aquesta ocasió acompanyada instrumentalment per Javi García (caixó) i El Rubio (guitarra)

18/III. DONZELLA DE LA COSTA (BADALONA). 17 HORES

POP I VEU HIPNÒTIQUES. El cicle Ronda acost a l'Heli la hipnòtica veu de Marion Harper i el seu actual pop electrònic. Hi haurà l'oportunitat de comprovar com respira el seu recent àlbum *Hydrangea*.

18/III. HELIOGABAL. 19 HORES

LES NOVES CANÇONS DE CLEMENTINE. El festival Guitarr BCN porta el més que recomanable cantant i pianista britànic Benjamin Clementine, que torna als escenaris locals per presentar el seu esperat disc *I tell a fly*.

Una proposta tan emotiva i entregada com sol fer, tot i que aquesta vegada la seva música destil·la un vocació expansiva que promet de nou una vetllada inoblidable.

21/III. RAZZMATAZZ. 21 HORES

DUO DE GEGANTS. El Petit de Cal Eril també presenta, dins de l'excel·lent cicle Curtcircuit, el disc triangular?, mentre que Ferran Palau –integrant agitat d'Anímic– oferirà la seva nova obra en solitari, *Blanc*. Joan Pons (líder d'El Petit) es desdoblarà i donarà suport a Palau tocant la bateria al costat de Dani Comas i Jordi Matas.

22/III. APOLO. 21 HORES

AROMES MAGRIBINES. L'admirable festival Blues & Rhythmes acull el francoalgerià Rachid Taha, és a dir, una figura imprescindible de les músiques magribines i alquimista d'una fascinant mescla estilística.

23/III. TEATRE PRINCIPAL (BADALONA). 21 HORES

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA

EL TRIO DEL PALAU. Puntuals a la seva cita anual amb el Palau de la Música, Isabelle Faust, Jean-Guihen Queyras i Alexander Melnikov interpreten aquesta vegada, amb la seva acostumada originalitat, obres clau del repertori de música de cambra com són la *Sonata arpeggione* i el *Quintet de la truita*, que deu el seu nom a la cançó *Die Forelle* del quart moviment. Els acompanyen el viola Boris Faust, la contrabaixista Laurene Durantel i el baríton Georg Nigl.

PALAU DE LA MÚSICA. 19/III. 20.30 H

80 ANYS DE ROS MARBÀ. El mestre Antoni Ros Marbà és el padri de la nova edició del Festival de Pasqua de Cervera i el certamen vol retre-li homenatge pel 80è aniversari del seu naixement. Amb ell a la batuta dirigint la Coblà Sant Jordi –Ciutat de Barcelona es podran sentir sardanes emblemàtiques d'autors com Ferrer, Garre-

ta, Oltra, Serra o el mateix Ros Marbà, que estrenarà la seva nova obra, *Quatre vegades vint*.

GRAN TEATRE DE LA PASSIÓ. CERVERA. 22/III

SIR ANDRÁS SCHIFF A IBERCAMERA. És, juntament amb Dezső Ránki i Zoltán Kocsis, un dels tres pianistes hongaresos que es van donar a conèixer al món durant els anys setanta per la seva interpretació dels *Concerts per a piano* de Bach. El seu projecte més estimat el porta a Barcelona amb l'orquestra Cappella Andrea Barca.

PALAU DE LA MÚSICA. 20/III. 20.30 H

L'ALTRA PASSIÓ SEGONS SANT MARC. El projecte Bach Zum Mitsingen presenta la versió que va fer Ton Koopman amb el mateix mestre holandès, gran conxeador de l'obra de Bach. Hi canten els solistes de la Beca Bach amb el Cor i Ensemble BZM, amb Daniel Tarrida a l'orgue i Pau Jorquera dirigint.

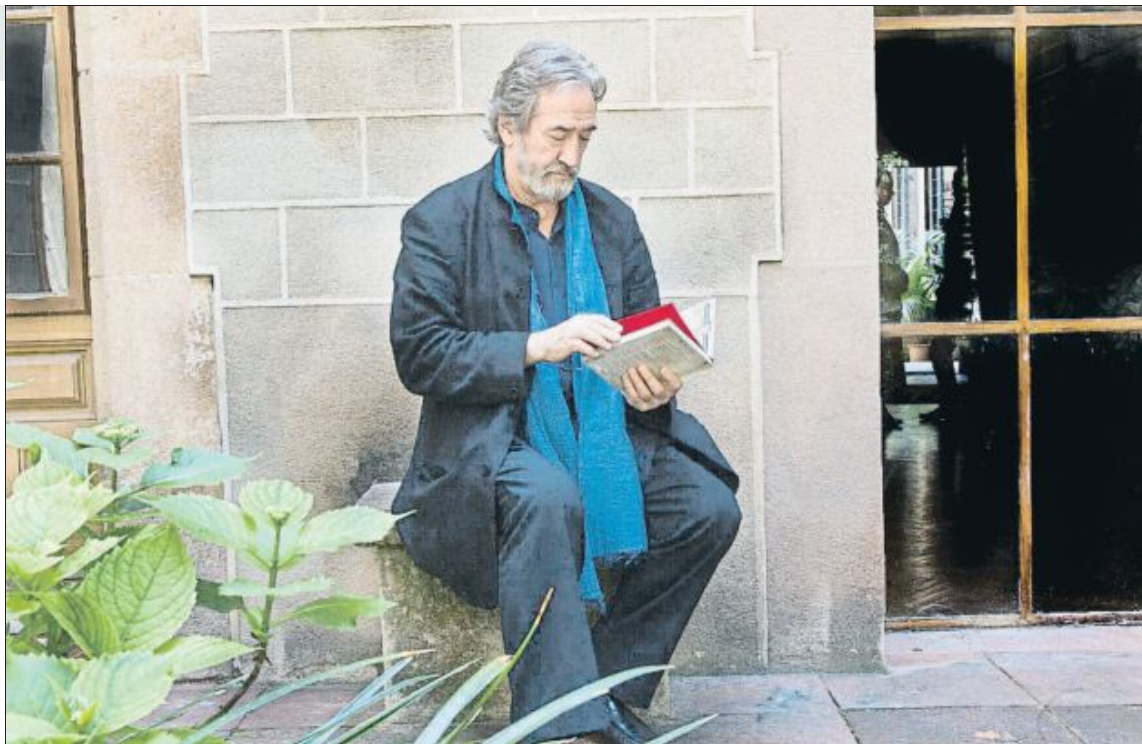
24/III FEST. MUS. RELIGIOSA DE VIC. 25/III PARANIMF UB

JORDI SAVALL I LA PASSIÓ SEGONS SANT MARC

L'AUDITORI. 22/III. 20 HORES

Jordi Savall ofereix la seva versió de la *Passió segons Sant Marc* que Bach va escriure per al Divendres Sant de Leipzig del 1731, original que va revisar el 1744. La partitura original va desaparèixer i hi ha hagut reconstruccions successives que afegeixen la música dels elements absents: els recitatius de l'evangelista o la resta dels personatges, els cors de la multitud i l'harmonització de les corals. Fins i tot la tonalitat general és desconeguda i la majoria la reconstrueix partint dels recitatius de la *Passió segons Sant Marc* de Reinhard Keiser, que el mateix Bach havia adaptat per interpretar Weimar el 1713. El de Savall serà un concert únic que repetirà a la Philharmonie de París.

KIM MANRESA

Art

TERESA SESÉ

LES ARQUITECTURES POÈTIQUES DE PACO GÓMEZ. Creador d'una poètica pròpia, entre el realisme i l'abstracció, la fotografia subjectiva i el neorealisme, Paco Gómez (Pamplona, 1918-Madrid, 1998) és un dels fotògrafs espanyols més singulars de la segona meitat del segle XX. També un dels més desconeguts. Foto Colectania, que conserva el seu arxíu de més de 24.000 negatius, salda ara aquest deute amb una primera gran retrospectiva, *L'Instant poètic i la imatge arquitectònica*, que mostra les diverses facetes de la seva trajectòria i incideix especialment en les seves imatges d'arquitectura.

FOTO COLECTANIA. DEL 21/III AL 17/IV

EL PENSAMENT MÚLTIPLE D'OSCAR MASOTTA. Mestre, assagista, semiòleg, artista, crític d'art i psicoanalista, Oscar Masotta (Buenos Aires, 1930-Barcelona, 1979) va ser un pensador d'interessos múltiples la influ-

ència del qual, en el camp de la cultura i en el de la psicoanàlisi, va ser decisiva tant a l'Argentina com a Espanya, on es va exiliar i va introduir Jacques Lacan a través de grups d'estudi i la Biblioteca del Camp Freudià. El Macba recupera la seva trajectòria intel·lectual i artística en una exposició que, a més de material documental, propicia la trobada de la seva obra artística amb la d'aquells artistes de qui va escriure (Roberto Jacoby, Eduardo Costa, Marta Minujín, Alberto Greco...) i mostra la vitalitat del seu llegat amb noves produccions d'artistes locals.

MACBA. DEL 23/III AL 11/IV

ELS DESAFIAMENTS D'ÀNGELA DE LA CRUZ. Sota el títol *Apaño*, la jove galeria Bombon Project reuneix obres d'Àngela de la Cruz, Vasilis Asimakopoulos i Bernat Daviü que funcionen com a objectes híbrids que tant poden ser peces de roba com mobles.

BOMBON PROJECT. DEL 23/III AL 19/IV

Teatre

JUSTO BARRANCO

LA FAMÍLIA I ALTRES ANIMALS. Els germans Clotet, Marc i Aina, actuen junts per primera vegada en un escenari amb *El sistema solar*, una obra de la peruana Mariana de Althaus dirigida per Carol López que retrata a una família molt disfuncional. Una família amb uns membres que s'estimen però que continuament generen conflictes que, mirant de resoldre'ls, empitjoren encara més la situació. Willy Toledo, Nausicaa Bonnin i dos nens actors completen el repartiment d'aquesta comèdia àcida amb un toc de realisme màgic.

TEATRE LLUIRE DE GRÀCIA. DEL 21/III AL 22/IV

LA LLIBERTAT DE LOLA FLORES. Manuel Veiga protagonitza a La Seca un homenatge en tota regla a Lola Flores. *Siempre a la verita tuya* és la història d'un pare, en Curro, que explica la mort del seu fill, un transformista que imitava la Faraona, a mans dels intransigents. El mateix Curro va ser vic-

tima de l'educació masclista i no va saber comprendre el seu fill, i només després d'un periple per l'alcohol i el dolor arribarà el consol amb una trobada fortuïta amb Lola Flores. Veiga és autor, director i intèrpret d'aquest emocionant muntatge.

LA SECA. FINS L'1/IV

JAY, CARMELA! Torna a l'Almeria Teatre Jay, *Carmela!*, la popular obra de José Sanchis Sinisterra sobre dos còmics que es guanyen la vida actuant de poble en poble enmig de la Guerra Civil i que una nit travessen les línies enemigues per error. A l'escenari apareix Paulino escombrant el terra del teatre en el qual poques nits abans va morir la seva dona, la Carmela, amb el fantasma de la qual anirà recorrent l'improvisat espectacle en què ells, actors republicans, van haver d'actuar per a soldats franquistes i condemnats a mort. Víctor Alvaro dirigeix Savina Figueras i Frank Capdet.

ALMERIA TEATRE. FINS L'1/IV

AIXKENAZI SUBSTITUIRÀ ZUBIN MEHTA

A causa d'una operació d'espalla, Zubin Mehta no dirigirà el concert del 9 d'abril al Palau de la Música. Serà substituït per Vladímir Aixkenazi, al capdavant de l'Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino.

Musicals!

Guinovart

Palau Records

Segon volum de la nova col·lecció de discos que vol posar en relleu el valor dels cors de l'Orfeó Català. Es tracta de l'enregistrament en directe del concert del Cor Jove de l'Orfeó Català amb l'Orquestra Simfònica Camera Musicae de l'abril del 2014, dedicat als musicals d'Albert Guinovart. S'hi apleguen al-

guns dels fragments més representatius de *Gaudi*, el musical de Barcelona, *La vampira del Raval*, *Flor de Nit*, *Paradís* i *Mar i Cel*. ✱

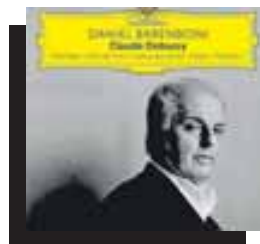

Claude Debussy

Daniel Barenboim

Deutsche Gramophon

Barenboim va presentar al febrer al Palau de la Música Catalana (en un concert força accidentat per culpa dels estossecs) el seu homenatge a Claude Debussy, coincidint amb el centenari de la seva mort. Barenboim ha enregistrat obres cabdals, com ara el *Clar de lluna* de la

Suite Bergamasque, així com una gravació inèdita, de 1998, realitzada a l'Institut Pere Mata de Reus, joia del modernisme de Domènec i Muntaner. *

Bartók

Javier Perianes

Harmonia Mundi

El pianista de Huelva Javier Perianes mostra la seva gran capacitat interpretativa en el *Concerto núm. 3* de Bartók, que va tocar al Palau de la Música el febrer passat amb la Münchner Philharmoniker dirigida per Pablo Heras Casado. Obra obscura de la darrera època de Bar-

tók, Perianes insisteix en la seva vessant més nocturna i poètica. Resulta, a més, que Bartók no va acabar aquest concert i li falten 17 compassos. ✱

MÚSICA

Ibercamera celebra 35 anys amb fidelitat de públic i artistes

Arcadi Volodos inaugurarà la temporada 2018-2019

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

Arcadi Volodos, Maria João Pires, Edward Higginbottom, Leonidas Kavakos i Fumiaki Miura són alguns dels artistes destacats de la 35a temporada del cicle Ibercamera, que se celebrarà al Palau de la Música i L'Auditori de Barcelona del 24 d'octubre al 10 d'abril de l'any que ve. Tot plegat seran onze concerts, un dels quals inclòs en el Barcelona Obertura Spring Festival, concretament el de Valery Gergiev amb el pianista Daniil Trifonov i l'Orquestra del Mariïnski, en què abordaran "un programa descomunal amb la *Cinquena* de Mahler i el *Concert per a piano núm. 2* de Rakhmàninov", tal com recorda el president d'Ibercamera, Josep Maria Prat.

1.200 abonats i una mitjana de 1.688 espectadors per concert avalen una manera de fer que busca grans interpretacions del gran repertori. "Som servidors d'aquest repertori extraordinari. No som gens apassionats de l'originalisme, sinó de la personalitat. No creiem que

l'*Heroica* necessiti una versió diferent, sinó una interpretació amb personalitat. Garantim que cada obra serà interpretada en les millors condicions possibles", diu Prat desplegant l'argumentari que defineix una programació privada extraordinàriament longeva. "Gaudim d'una gran fidelitat del públic i dels artistes", afegeix. I l'experiència els ha dut a pensar en el públic i alhora els permet "poder pactar amb els músics la música" que programen. Per exemple, a Arcadi Volodos li han demanat que torni al repertori rus (Scriabin i Rakhmàninov). I a Maria João Pires, que lligui en un mateix concert les seves emblemàtiques *Sonates* de Mozart amb els *Nocturns* de Chopin que la van fer cèlebre. Per cert, contràriament al que s'havia escampat fa unes setmanes, la pianista portuguesa no deixa els escenaris, sinó que aprima l'agenda.

El debut de Fumiaki Miura

Un dels atractius de la temporada serà el debut del violinista japonès Fumiaki Miura, que s'emmiralla en el talent de Pinchas Zukerman i que compartirà recital amb la pianista

Propòsit
"Garantim que cada obra s'interpretarà en les millors condicions", diu J.M. Prat

El pianista rus Arcadi Volodos inaugurarà la 35a edició del cicle Ibercamera el 24 d'octubre al Palau de la Música. FRANCESC MELCION

Varvara, una de les habituals a Ibercamera. En l'àmbit orquestral, i a més de Gergiev, Eliahu Inbal dirigirà la *Quarta* de Bruckner amb la Simfònica de Ràdio Stuttgart, Ádám Fischer la *Novena* de Mahler amb l'orquestra de Düsseldorf, Vladímir Fedosséiev la *Cinquena* de Xostakóvitx amb la Simfònica Txaikovski i el violinista Leonidas Kavakos la *Simfonia núm. 1* de Brahms i el *Concert per a violí* de Mendelssohn amb la Simfònica de Viena.

La temporada es completa amb el violinista Eric Silberger amb l'Orquestra de Cambra de Munic, Edward Higginbottom dirigint la *Pas-*

sió segons sant Joan de Bach i Pablo Heras-Casado portant la Mahler Chamber Orchestra per *El amor brujo* de Falla.

"Aportem un menú bàsic de supervivència musical", diu Prat mirant de sintetitzar l'essència d'una temporada que té un pressupost d'1,4 milions d'euros, dels quals esperen que uns 150.000 corresponguin a les aportacions públiques de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. Alguns dels concerts es podran veure i sentir a posteriori a Live:Camera, "una nova aventura" que es podrà seguir al canal de YouTube d'Ibercamera. ■

17 Marzo, 2018

La pianista Maria João Pires serà a la propera temporada d'Ibercamera amb Chopin i Mozart ■ FELIX BROEDE

La productora Ibercamera comença en la temporada 35 a penjar a Youtube concerts del seu programa

El 'live:Camera'

J. Bordes
BARCELONA

La productora privada catalana Ibercamera s'estrena a Youtube amb el canal *live:Camera*. El president Josep Maria Prat entén aquesta operació com una oportunitat perquè els seus espectadors puguin recordar concerts memorables i també com una nova forma per a la promoció de joves valors. Actualment es pot veure la *Segona* de Mahler així com el concert de Martha Argerich o el programa de *La truita* de la temporada 2017/18. I és que el cartell de música clàssica en els seus 35 anys d'existència ha permès el debut de noms com Maria João Pires, Pinchas Zukerman o Valery Gergiev. El curs vinent, presenten un violinista de 25 anys, consolidat al Japó però que ara vol obrir-se al mercat internacional a través d'Ibercamera: Fumiaki Miura. La referència futura mundial, segons el mateix Zu-

kerman, prepara amb Varvara al piano la *Sonata Kreutzer* de Beethoven, així com peces de Mozart i Schubert.

Sies va dir que la pianista Maria João Pires plantejava la seva retirada, Prat matisa que ha optat per abandonar gires amb orquestres però que segueix estudiant diàriament. I el 29 de febrer presentarà *Nocturns* de Chopin i *Sonates* de Mozart. Al programa també destaca Valery Gergiev amb el pianista Daniil Trifonov i l'Orquestra Simfònica del Teatre Mariinsky l'11 de març vinent amb peces de Rakhmàninov i la *Sinfonia 5* de Mahler. I el que pot ser el comiat a Barcelona del director Vladimir Fedossiev, tindrà 84 anys quan arribi a Barcelona, amb Alexei Volodin al piano i la Simfònica de Txaiovski per atacar la *Cinquena* de Xostakòvitx.

Prat admet que si han mantingut la fidelitat del públic i dels artistes és perquè s'han preocupat de fer

de pont. Així es programa la *Novena* de Mahler (17 de gener, amb el director Ádám Fischer i la Simfònica de Düsseldorf). També es manté la relació amb el director Edward Higginbottom que prepara *La Passió segons Sant Joan* de Bach. La Simfònica de Viena amb el violinista Lenidas Kavakos tocaran Mendelssohn i Brahms,

En aquest 35è aniversari, destaquen Maria João Pires, Valery Gergiev i el jove Miura

La temporada vinent farà 35 anys que Ibercamera programa concerts de música clàssica a Barcelona. El president d'Ibercamera admetia la satisfacció de tants anys en actiu. En aquest temps, han desaparegut la majo-

ria de les productores privades a Catalunya i l'Estat espanyol. La productora privada, que alterna programació al Palau de la Música i l'Auditori de Barcelona a més de Madrid i l'Auditori de Girona, manté la fidelitat dels seus abonats (per sobre dels 1.200, actualment) que li atorga una estabilitat ja que suposa prop del 80% del pressupost.

La 35a temporada tindrà un pressupost d'1,4 milions d'euros. Comptarà amb el patrocini de Ramon Bilbao (que també patrocina la temporada de Madrid. Estimen que la subvenció serà d'uns 170.000 euros entre Generalitat i Ajuntament. Ibercamera manté múltiples facilitats per als joves, tot i que Prat admet que "fa 40 anys ja semblava que s'havia de produir el cataclisme i no ha deixat de créixer el públic a Barcelona", tot i el desinterès dels polítics i la dimissió a divulgar la música en el currículum escolar. ■

La promotora Ibercàmera celebra 35 años de música con Valery Gergiev

P. M.-H. BARCELONA

Un curso más, la promotora musical Ibercàmera, decana en la programación de música clásica en la capital catalana –hoy con temporadas estables en Gerona y Madrid y llevando de gira a artistas por media Europa–, ha presentado una oferta musical que incluye a viejos conocidos y a jóvenes valores, muchos de ellos estrellas de índole internacional, desde Arcadi Volodos o Pablo Heras-Casado a Eliahu Inbal, Maria João Pires, Valery Gergiev, Edward Higginbottom, Daniil Trifonov o Leonidas Kavakos. Conjuntos del prestigio de la Sinfónica de la Radio de Stuttgart, la Orquesta de Cámara de Múnich, la Sinfónica del Teatro Mariinsky de San Petersburgo, la Sinfónica de Viena o la Mahler Chamber Orchestra se vuelven a dar cita en una de las temporadas con un público devoto que renueva año tras año confiando en el selecto menú que prepara el equipo liderado por Josep Maria Prat.

«Fieles a sus principios artísticos y a su manera de entender la programación, se ha invitado a aquellos artistas que garantizan la excelencia», afirma la entidad en un comunicado. «La Temporada 2018-19 contará tanto con maestros y referentes de la música que han visto crecer a Ibercàmera a lo largo de estos 35 años, como con artistas revelación que empiezan a hacer camino. Se combinarán obras maestras de la historia de la música con otras que se escucharán por primera vez en nuestra temporada». En la oferta destacan piezas como la «Novena Sinfonía» de Mahler, «Las cuatro estaciones porteñas» de Astor Piazzolla, los «Nocturnos» de Chopin, el imposible «Concierto para piano N° 2» de Rajmaninof, o la «Pasión según San Juan» de Bach, un repertorio tan amplio como conservador, muy del gusto del público de Ibercàmera. El concierto que celebrará los 35 años de la programadora será el 11 de marzo y estará capitaneado por Gergiev y sus huéspedes del Mariinsky.

El curso, vinculado al ciclo «Apropa Cultura» que apoya a sectores vulnerables de la sociedad, contará con un presupuesto de 1,4 millones de euros y arrancará el 24 de octubre con un recital de Arcadi Volodos en el Palau de la Música Catalana –junto al Auditorio, sede de la temporada–, para concluir el 19 de junio con la Sinfónica vienesa dirigida por el violonista Leonidas Kavakos, diez veladas a las que se une un concierto extraordinario, en abril, con el granadino Pablo Heras-Casado al mando de la Mahler Chamber Orchestra y con un programa monográfico dedicado a Manuel de Falla.

17 Marzo, 2018

LA CULTURA

La clàssica que envejava les sales europees

Una ciutat amb tres sales com el Liceu, el Palau de la Música i L'Auditori ha d'eleva les mires en l'àmbit de la música i declarar-se decididament internacional. Què estem esperant? **Maricel Chavarría**

Fa unes setmanes el projecte Barcelona Obertura, que reuneix les grans entitats de música clàssica de la capital catalana –Liceu, Palau de la Música, L'Auditori i Ibercamer–, va anunciar la creació d'un Spring Festival per projectar internacionalment la ciutat com a plaça activa i perfectament competent en aquest àmbit cultural. L'objectiu és que el turisme musical europeu que va on li ofereixen els millors concerts, els programes més in i els artistes més sol·licitats, vegi en Barcelona una destinació. Que la descobreixi com una "ciutat de clàssica" i no només com un atractiu bàsicament arquitectònic.

Curiosament, des que es va anunciar el Barcelona Obertura Spring Festival, no han deixat de sorgir veus crítiques amb la proposta. "No aporta

recursos en comptes de fer invents".

Però els invents poden ser molt benvinguts quan és obvi que les polítiques culturals en aquest país no faran una aposta decidida a curt termini per les institucions musicals. Malgrat tot, hi ha qui té por que Barcelona caigui en el ridícul: "El turisme cultural no comprà un bitllet d'avió i pagarà una nit d'hotel per escoltar Matthias Goerne o Valery Gergiev [per citar dues de les estrelles que actuaran en la primera edició del festival, el març del 2019], perquè segur que ja els tenen a la seva ciutat".

Efectivament, el bariton alemany i el mestre rus són presents als temples europeus de la clàssica, però tenir Goerne cantant els tres cicles de Schubert amb Leif-Ove Ansdnes al piano és una proposta a l'abast de poquíssims escenaris. I que Gergiev i la

Si de debò vol un lloc a l'escena europea, Barcelona necessita que els seus cossos artístics estiguin al nivell de la ciutat, de la seva promesa. Que s'oblidi de ser referent musical sense unes orquestres de primera

novetat, no té eix propi, es limita a aglutinar la programació prevista de cada equipament... Això no és un festival", diuen alguns. "De debò creiem que amb aquesta programació Barcelona té una possibilitat de situar-se entre les capitals europees de la música clàssica?", dubten d'altres. "El que fa falta –esgrimeixen, no sense raó– és reforçar les institucions, que és el que fan a Europa. Quan la despesa en cultura per habitant és tan baixa com la nostra val més concentrar-se i dedicar

seva Orquestra del Mariinski comp-tin, gràcies a Ibercamer, amb un talent com és Daniil Trifonov en qualitat de piano solista –i en dos concerts, a L'Auditori i el Palau– tampoc no és usual ni tan sols a les places més selectes de l'Europa musical. I de fet hauria estat impensable fins fa relativament poc que Barcelona reunís dos grans noms sobre un mateix escenari.

Així doncs, de totes les preguntes que fan ganes de fer-se arran de l'anunci del Barcelona Obertura Spring Festival n'hi ha una que con-

Idea 14

Barcelona ha de recuperar la producció pròpia en música clàssica i òpera i elevar el nivell dels seus cossos artístics

vindria no ometre. Per responsabilitat, per justícia, per amor propi: Quina mena de complex té aquesta ciutat per resistir-se a posar en relleu una activitat artística que, independentment de si tenim o no l'Spring Festival, mereix tot el reconeixement internacional?

Les temporades que ens ha brindat el Palau de la Música un cop desbancat el triler Fèlix Millet i nomenar, per fi, una direcció artística amb cara i ulls han suposat un baló d'oxigen per a una Barcelona culturalment fuetjada per la crisi. Una Barcelona que encara no ha trobat el model de gestió artística per a L'Auditori, i amb un Liceu que continua a la recerca d'una personalitat pròpia. No ens enganyem: que Gustavo Dudamel, una de les batutes més ambiciosos del panorama internacional –sempre atent a marcar caixet tocant en escenaris *top ten*– hagi escollit el Palau de Barcelona per a programes arriscats com van ser la *Turangalila* de Messiaen, amb la superemergent Yuja Wang, o la integral de *Simfonies* de Beethoven, demostra que la capital catalana està a punt per mereixer els honors.

Gardiner, Kaufmann, Bartoli, Sokolov... són noms del firmament musical que repeteixen a Barcelona. La ciutat és competitiva quant a estrelles, d'això no n'hi ha cap dubte, però és cert que la seva assignatura pendent segueixen sent les produccions pròpies. Ser compradors d'excel·lèn-

cia i estimuladors de projectes d'ambició internacional no ens fa, probablement, mereixedors d'un festival. I després hi ha la qüestió dels cossos artístics: que s'oblidi la capital de vendre's com a refe-

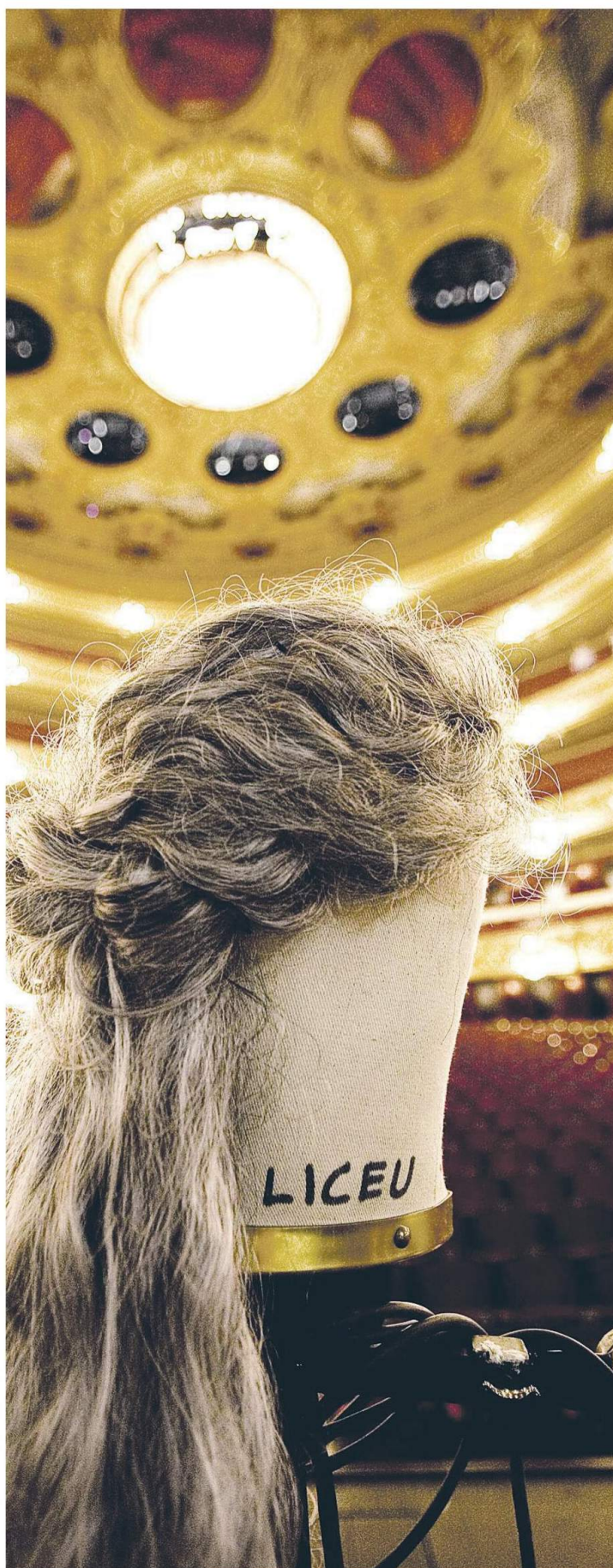
rent musical sense una Simfònica de Barcelona senzillament supersònica, cosa per a la qual encara falta un bon tros. Que s'oblidi de convèncer el públic que el Liceu continua sent el col·leu de la tradició i la modernitat fins que Josep Pons, el seu director musical, no hagi culminat el procés de millora de l'orquestra. Que s'oblidi l'Orfeó Català de brandar els seus cent anys de trajectòria mentre Simon Halsey, el seu director, no hagi acabat d'espolsar-li l'amateurisme.

Perquè el que mou aquest públic que Barcelona aspira a atreure no és la lluentor del cartell, sinó la qualitat. Salzburg, Bayreuth, Ais de Provençe... són festivals amb produccions pròpies, centres de creació d'alt nivell. I Barcelona necessita que els seus cossos artístics es posin al nivell de la ciutat, de la seva promesa.

Hi ha molt per fer. I molt per agrair a les iniciatives privades que contribueixen a dinamitzar amb solvència l'oferta: com el Life Victòria de lied, un exemple de saber fer ús dels espais de la ciutat (el Recinte Modernista de Sant Pau). O el festival Bachelona i el Bach Zum Mitsingen, que és un model de *win-win* amb altres institu-

Que el Gran Teatre del Liceu surti d'una crisi pot justificar que no brilli al nivell d'una Royal Opera House, però no és excusa perquè no miri de tu a tu la Monnaie o Lió

PEDRO MADUERO

cions de la ciutat, com el Muhba, el Palau Güell, el CaixaForum o la Filmoteca... i que ha descobert que la capital catalana és, a més de wagneriana i händeliana, també bachiana. El mateix BCN Clàssics s'ha batejat explotant la idea que Barcelona juga a la lliga de la música culta. Les entitats que disposen d'espais emblemàtics -CaixaForum, la Pedrera...- no dubten a programar música o a instaurar residències artístiques. L'església de Sant Felip Neri acull el festival de barroc Vespres d'Arnadí; el 7 Portes dona suport als Sopars Lírics, un aparador del planter de veus sorgides a Barcelona, i el teatre de Sarrià dona cobertura a l'òpera de cambra.

Iniciatives, en fi, que amb menys pressupost abunden en la programació global d'una Barcelona que, ben mirada, bull, fa xup-xup. Parlem de la ciutat on Jordi Savall celebra el seu cicle estable! L'Ajuntament té en la música culta un as per promocionar-la fora dels estereotips del futbol o el flamenc. A més, no només els macroesdeveniments com el Primavera Sound o el Sónar són un actiu econòmic: caldria començar a explotar el discurs econòmic de la cultura com a generadora de riquesa, una cosa que la classe política passa sistemàticament per alt. Quin partit s'ha preocupat de brandar l'educació artística i cultural com a garant de futur?

Avui Barcelona és tan a prop de convertir-se en far cultural com de deixar passar l'oportunitat de ser-ho. Per entendre'ns: que el Gran Teatre del Liceu surti d'una forta crisi pot justificar que de moment no brilli al nivell d'una Royal Opera House - paciència-, però no és excusa perquè no miri de tu a tu la Monnaie de Brussel·les o l'Òpera de Lió i en canvi vagi de braç de l'Òpera de Bordeus, la de Houston o l'Helikon de Moscou -amb tots els respectes per Bordeus, Houston i l'Helikon-. I que en els darrers nomenaments de L'Auditori no s'hagi encertat ni tan sols a distingir entre direcció artística i general i no estigui clar encara quin perfil es busca és un handicap per a la institució.

Els equipaments no tenen únicament un deure envers la cultura. Els

Barcelona és tan a prop de convertir-se en far cultural com de deixar passar l'oportunitat de ser-ho

de Barcelona el tenen també envers la seva ciutat i la marca de la qual participen i de què s'alimenten. És més, aquesta capital de la Mediterrània, juntament amb el país -o els països, en català o en castellà- que representa, s'haurien d'assegurar que els seus equipaments tenen al capdavant ments lúcides amb els recursos necessaris per assolir l'excel·lència. Només així començarien a ampliar-se els públics i potser a contenir-se els preus, un factor dissuasiu de primera categoria. I no mireu ningú... |

18 Marzo, 2018

Lluís Permanyer relata en primera persona detalls inèdits de la visita de l'astrofísic a la ciutat l'octubre del 1988

Cinc dies amb Hawking a Barcelona

LLUÍS PERMANYER
Barcelona

Stephen Hawking va venir a Barcelona per presentar el 1988 el seu llibre *Breu història del temps*. Es va allotjar a l'hotel Ramada Renaissance, a la cantonada de la Rambla i Pintor Fortuny. Venia acompanyat per la seva dona, Jane, el seu fill i tres ajudants. Assumpció Gausa, la meua dona, encarregada de les relacions públiques del Grup Editorial Grijalbo i que portava tota la responsabilitat del que havia de passar cada dia, m'havia demanat si podia ajudar-la en aquell desafiament.

Una vegada allotjats, li vaig preguntar si volia passejar per la Rambla. Va acceptar. Per això abans el va informar que molts estrangers consideraven que el millor del passeig eren els quioscos; argumentaven que, com a tot el món, venen premsa i pornografia, però que aquests ofereixen a més, poesia, literatura, ciència, assajos.

Tot just entrar al passeig i entreveure un quiosc, s'hi va adreçar ell sol i directe. Va tafanejar el panorama. En una entrevista que va concedir poc després, va dir que estava orgullós que la versió castellana i la catalana del seu llibre estiguessin acompanyades

SALVADOR SANSUÁN / ARXIU PERSONAL DE LLUÍS PERMANYER

SALVADOR SANSUÁN / ARXIU PERSONAL DE LLUÍS PERMANYER

per revistes pornogràfiques. Vam continuar Rambla avall i els vaig portar a sopar a la plaça Reial. Encara no havien tancat els comerços i vaig aprofitar per acostar-me a una botiga del carrer Ferran i comprar una samarreta del Barça per al meu fill petit, de nou anys: en Timothy. A l'instants, se la va posar i ja no se la va treure.

L'endemà, els vaig portar al matí al Palau de la Música, que ens va cedir una llotja. Abans de sortir li vaig explicar la història d'aquesta joia modernista.

Vam seguir a peu fins a la plaça de Sant Jaume. Mentre els descrivia la façana gòtica de l'Ajuntament, de sobte es va aturar darrere nostre un cotxe negre, del qual va baixar l'alcalde Maragall, que em va cridar: "Lluís, però què hi fots, aquí?". Encantat pel que li vaig explicar, de seguida va convidar el grup al seu despatx. Allà luia, nouvinguda de Seül, la bandera olímpica. L'alcalde i jo la

vam desplegar davant d'ell; i tot seguit li va enganxar a la solapa de la jaqueta el logotip de l'Olimpíada 92 de Barcelona. Després ens va conduir per diverses estances, per acabar al Saló de Cent, fent-nos de cicerone. La Jane va comentar a l'alcalde la quantitat d'obstacles que la cadira de rodes trobava per tot arreu.

Vam dinar al Moll de la Fusta, on vam gaudir d'un sol que vam agrair molt. Complimentada l'operació, que en el seu cas sempre era complexa, però que de vegades calia trampejar complicacions, vaig proposar un passeig amb golondrina. La resposta sempre era la mateixa: "Yes". No estava mai cansat i la seva curiositat era universal.

El meu amic Manuel Roca, el propietari, va posar a la nostra disposició una d'aquelles embarcacions tan simpàtiques i amb molta història. En plena navegació, vaig suggerir al patró si el nen podia posar-se al timó: durant

La sorpresa. Maragall va convidar improvisadament el grup al seu despatx, on va desplegar la bandera olímpica, acabada d'arribar de Seül

La ruta. A la plaça Sant Jaume, Hawking, la seva dona i el seu fill van veure ballar sardanes. Aquell dia, van dinar al Moll de la Fusta

SALVADOR SANSUÁN / ARXIU PERSONAL DE LLUÍS PERMANYER

Al Palau de la Música. El científic va acceptar encantat la idea de visitar, el segon dia de la seva estada, el Palau de la Música, que li va cedir una llotja

uns minuts, un Timothy feliç el va governar tot sol, un detall que també va fer feliç el pare. I poc després el meu fill Aleix es va emportar en Timothy a fer un divertit passeig pel zoo.

A continuació, vam anar cap al Museu Picasso. Després a Santa Maria del Mar. Una vegada allà, el vaig posar en guàrdia i li vaig dir que sabia del seu contenciós personal amb Déu, però que el motiu d'haver escollit el lloc era a causa que, en la seva qualitat de filòsof de l'espai universal, mereixia co-

nèixer aquell espai terrenal fascinant. Tot va acabar amb un sopar al restaurant La Venta. De sobte, la Jane em va mirar de fit a fit i em va preguntar si no m'havien dit mai que m'assemblava a Einstein. La meua resposta va ser immediata: li vaig treure la llengua. I ella va esclatar en una rialla franca i sonora.

Tota la jornada matinal següent estava dedicada a la seva intervenció a la Universitat Autònoma. La Jane s'estimava més descansar una mica i no assistir-

hi. Per això la meua dona li va proposar d'aprofitar el bon temps que ens regalava aquell final d'octubre per escapar-se a Sitges. El meu fill Marc va fer de xofer. La Jane i en Timothy van gaudir d'un bany inoblidable i d'una paella tan inspirada que ella va sospirar i va deixar escapar aquesta confessió: "No vull tornar a casa".

Vam arribar, amb Hawking i els assistents, a la sala d'actes de l'Autònoma tan plena que sem-

El científic va pujar a una golondrina, va anar al Museu Picasso i Santa Maria del Mar, i va sopar a La Venta

blava impossible entrar-hi. Havien obert la porta hores abans, i en un tres i no res es va col·lapsar. S'havia creat tal concentració d'humitat que el passadís central interior, descendent, era molt relliscós i perillós. Va caldre mirar-s'hi a força de múscul.

En el discurs que va llegir la Jane en nom del seu marit al Museu de la Ciència de La Caixa va dir: "Vull agrair les atencions rebudes a Barcelona. A cap ciutat del món no ens han tractat amb tant d'afecte i tanta cordialitat. Ho devem a la dedicació d'Assumpció Gausa i Lluís Permanyer". La Jane parlava bé el castellà i tocava Mompou. Li vaig enviar una de les seves partitures amb pètals de roses de la Rambla, que em van donar Carolina i Miquel Pallé.

Tot el que va viure i sentir aquí va propiciar que acceptés fer el discurs dels Jocs Paralímpics del 92, ja que era molt crític amb una intervenció d'aquesta mena: denunciava que els utilitzaven.●

LA CULTURA

El recinte modernista
de Sant Pau
ha emprès reformes
per obrir i rehabilitar
nous pavellons

PEDRO MADUEÑO

Gaudí i modernisme, icones de la ciutat

El moviment arquitectònic sorgit a finals del XIX,
representat per noms com Gaudí, Jujol, Domènech
i Montaner o Puig i Cadafalch, es va estendre a totes
les arts i és el gran reclam de Barcelona **Josep Playà Maset**

Al llarg de l'any 2017 un total de 4.527.427 persones van pagar entrada per visitar la Sagrada Família. Van visitar la basílica i el museu, per 15 euros, o van incloure l'accés al mirador d'una de les torres, per 29 euros, i d'aquesta manera van contribuir, també, a la construcció d'aquest temple que va començar a edificar-se el 1882. El creixement del nombre de visitants, que facilita el finançament, i la millora de les tècniques de construcció fan preveure que el 2026, quan es compleixi el centenari de la mort del seu creador, hauran finalitzat les obres.

Aquesta xifra de visitants situa la Sagrada Família com el monument més visitat d'Espanya (el Palau Reial de Madrid es queda en un milió i mig de visitants) i molt per sobre dels museus (el Prado, el més important, no arriba als tres milions de visitants). Però el que és realment vistós i poc assimilat encara pel públic barceloní és que aquesta xifra situa la Sagrada

La Sagrada Família té per fi una data d'acabament de les obres, haurà d'estar finalitzada el 2026

Família en el *top ten* dels monuments a nivell mundial. Això significa que rep més visites, per exemple, que l'estàtua de la Llibertat a Nova York, les piràmides de Giza a Egipte, el Machu Picchu del Perú o l'Alhambra de Granada. I comparat amb altres museus supera centres de referència internacional com l'Hermitage de Sant Petersburg, l'Orsay i el Pompidou de París o el Victoria & Albert Museum de Londres.

L'obra d'Antoni Gaudí desperta una admiració creixent que ha deixat enrere la polèmica per la continuació de les obres, almenys més enllà de les nostres fronteres. Perquè a escala local el debat continua contaminant la visió global d'aquesta obra magna, ja sigui per la reurbanització de l'illa situada davant de la façana principal encara inacabada, per algunes de les escultures que completen l'ornamentació, per la propietat eclesial de l'edifici o per algun permís inexistent.

El segon monument i/o centre museístic de la ciutat, si exceptuem el Museu del Barça i el Born Centre Cultural (que comptabilitza com a visitants els simples vianants), és la casa Milà, edifici modernista construït també per Gaudí entre el 1906 i el 1910, més coneguda com la Pedrera. L'any passat va tenir 1.182.526 visitants, que van accedir a un dels apartaments originals, al terrat, a l'Espai Gaudí o a alguna de les exposicions temporals. Va superar fins i tot en visitants al Museu Picasso, ubicat al cor de Ciutat Vella.

Però l'univers Gaudí té altres espais visitables de gran interès com el Park Güell (que ha hagut de restringir l'accés i imposar el pagament, la qual cosa ha reduït la xifra de visitants de 2,5 milions a mig milió), la casa Batlló (gestionada per la família Bernat, antics propietaris de Chupa Chups, que ronda el milió de visitants després de la seva obertura el 2002), el Palau Güell (un quart de milió de visitants) i la casa Vicens. Aquesta última va ser oberta al públic per primera vegada el mes de novembre passat, després de ser adquirida per l'entitat bancària andorrana MoraBanc. Casa Vicens és la primera casa que va construir Gaudí el 1885. El 2005 es va convertir en el si-sè edifici de Gaudí a Barcelona declarat patrimoni mundial de la Unesco i vuitè de la ciutat si se sumen dues joies més del modernisme, el Palau de la Música Catalana i l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau, tots dos de Lluís Domènech i Montaner. Un altre edifici privat modernista que des de fa poc és visitable és la casa Terrades, més coneguda com a casa de les Punxes, construïda per Josep Puig i Cadafalch, de qui s'ha celebrat, el 2017, l'efemèride del 150è aniversari del seu naixement i els cent anys des que va arribar a la presidència de la Mancomunitat de Catalunya.

PEDRO MADUENO

La visita del papa Benet XVI el 2010 a Barcelona per consagrar la basílica, amb la nau central ja acabada, va suposar l'impuls definitiu a una obra iniciada el 1882

PEDRO MADUENO

"Gaudí és el gran negoci per a la ciutat de Barcelona", afirmava fa poc Juanjo Lahuerta, director de la catedral Gaudí de la Universitat Politècnica. I ho feia per queixar-se que el gran arxiu que custodia, amb dibuixos i plànols no només de Gaudí sinó de diverses generacions d'arquitectes catalans del prestigi de Jujol, Puig i Cadafalch i d'altres, no està ni inventariat ni catalogat. Uns anys abans, un altre especialista com Daniel Giral Miral, que va ser comissari de l'any Gaudí el 2002, va assenyal·lar la necessitat d'allunyar Gaudí

del kitsch i va afirmar en to irònic: "No podem renunciar al turisme, però cal aportar qualitat, intel·ligència i coneixement a l'*Homo turisticus*". En un sentit similar van aparèixer en el passat crítiques al fet que el modernisme no tinguí un gran museu públic que estudi i divulgui aquest patrimoni únic. Pel camí han quedat propostes com la compra de la casa Burés per part de l'Ajuntament per establir-hi un centre d'interpretació del modernisme, una idea que també es va estudiar per al pavelló de Sant Salvador de l'hospital de Sant Pau. Des del MNAC, el seu director Pepe Serra també va proposar de destinar el pavelló Alfons XIII de la Fira al modernisme, abans d'emprendre una reforma de la seva col·lecció que li ha donat un protagonisme més important dins l'espai dedicat a l'art modern. El museu intenta incloure el moviment en totes les seves facetes artístiques i artesanals, des de la fotografia, el cartellisme o el mobiliari fins a la pintura, encara que el Palau Nacional continuarà sent el museu del romànic i del gòtic català per antonomàsia.

Per al turista que arriba a Barcelona, el modernisme continua sent un conjunt d'edificis privats i l'únic museu existent és l'espai que van crear els galeristes Fernando Pinós i Maria Guirao l'any 2010, al carrer Balmes. Un museu privat que no només mostra la seva col·lecció permanent sinó que en els darrers anys ha pogut oferir exposicions importants dedicades a Lluís Vidal, Ramon Casas o Santiago Rusiñol.

Existeix, això sí, una ruta del modernisme que inclou una selecció de fins a 120 espais, amb especial èmfasi en l'anomenat Quadrat d'Or, emblemàtic arquitectònic equiparable, a un

altre nivell, amb el de l'icònic drac del Park Güell. Als monuments ja assenyalats cal afegir-n'hi d'altres com la casa Calvet o la casa Fuster, que no són visitables per ser edificis d'habitatges o hotels. Per sort, altres edificis com l'antiga fàbrica Casaramona, convertida en seu del CaixaForum; la que va ser editorial Montaner i Simón, obra de l'arquitecte Domènech i Montaner, transformada en la Fundació Tàpies; el Palau Macaya, ara espai de l'obra social de La Caixa, o el Palau del Baró de Quadras, de Josep Puig i Cadafalch, que allotja l'Institut Ramon Llull, es

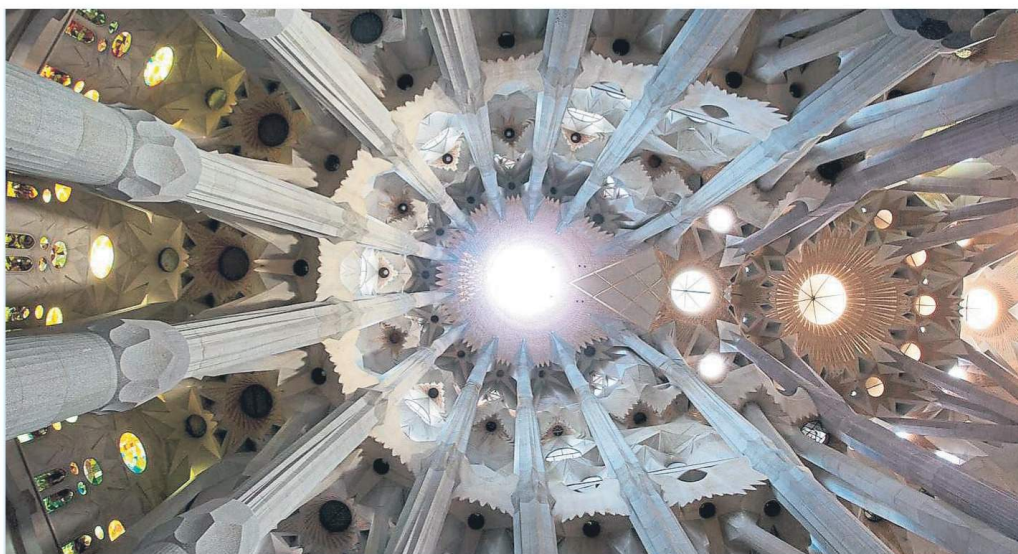
Idea 12

Barcelona s'ha de dotar d'un museu ambiciós del modernisme, un dels seus signes d'identitat, amb el gòtic

poden visitar almenys parcialment.

Lluís Permanyer va escriure fa uns anys en aquest mateix diari que "el gòtic i sobretot el modernisme constitueixen els grans signes d'identitat de Barcelona" i que fins que la ciutat no tinguí un museu dedicat al modernisme no haurà reparat el mal que li van fer els noucentistes al menysprear aquella tendència artística.

No hi ha un museu encara, però la ruta modernista de Barcelona és més accessible, té més espais rehabilitats i oberts al públic. |

CULTURA
18.03.2018

E

El bo i millor del món artístic i literari passà pel Cau de Santiago Rusiñol i tot plegat somogué a fons les aigües calmes de la nostra cultura

El cau davant el mar

En un local interior dels baixos del número 38 del carrer Muntaner, hi hagué el primitiu Cau Ferrat fundat per Enric Clarasó i Santiago Rusiñol: “D’entrada es veia una gran panòpia folrada d’un drap vermell, i sobre aquest color destacava la lluisor, un xic rovellada, d’una vintena d’espases, dagues i sabres, i al centre un *mandoble* de fulla flamígera.” Quan el cau va ser traslladat a Sitges, d’aquesta ostentació guerrera no en quedà res de res. Però sí que “hi havia un parell de brandoneres de ferro, un penell, una grua de forja castellana, l’arca amb un escut pontifici, quinze o vint picaportes d’anella, entre ells el de Sant Cugat, dos mobles espanyols, dues arques més senzilles i la Venus de Milo, que per ser de guix ha sobreviscut a totes les vicissituds com si fos de bronze.”

Entre dues estades a París i després d’haver estrenat les primeres peces teatrals simbolistes, una tarda d’octubre del 1891, de camí cap a Vilanova, Rusiñol i Meifrèn s’aturaren a descansar en un cafè de la plaça de l’estació de Sitges. I allí, Rusiñol descobrí una colla de pintors que foren la seva cort sitgetana, que sense haver-lo vist mai, el reconegueren, venia precedit d’una llegenda. El veieren com un messies del nou art. Però també Rusiñol quedà subju-

Santiago Rusiñol
(1861-1931),
dramaturg, poeta i
novel·lista, però
sobretot pintor, va
crear un espai mític a
la localitat de Sitges

gat pel lloc: “Doncs bé, jo, amics meus, anava caminant pel món, seguint terreny, saltant torrents i barrancs, quan un dia vaig veure una terra on feia més sol que als demés llocs, on el cel era més blau, la mar més blava també, les cases eren blanques i sense neu, i tot era verd i florit, i vaig dir alto.” Després, tot va venir rodat: la Primera Festa Modernista, l’agost del 1892, amb una exposició amb més de cent pintures, acollides a l’edifici de l’ajuntament. Calia un local propi per a aquests actes i per posar-hi la col·lecció de ferros vells de Barcelona. I Rusiñol va comprar Can Falua, propietat altre temps de Bernat de Fenollar, una casa sobre el mar, i poc després,

adquirí la veïna de Can Sense. Com que l’Ajuntament no sabia què fer-ne de les pedres velles de l’antic Hospital, Rusiñol els féu un favor i les incrustà a les finestres i la portalada del nou Cau.

Acabades les obres s’establí a Sitges i vingueren les altres festes modernistes i les proclames de nou art. El bo i millor del món artístic i literari passà pel Cau i tot plegat somogué a fons les aigües calmes de la nostra cultura. El decadentisme, el simbolisme... entraren pel portal gran de Sitges i amaren tot el país: “Venim aquí fugint de la ciutat, per trobar-nos tots junts i junts cantar lo que ens surti del fons del sentiment, per treure’ns el fred que corre per les venes de tothom aixoplugant-nos sota la bandera de l’art; per banyar-nos i embriagar-nos de sol, de sol i llum que ens assequi per un moment la tristesa de la boira. Venim perquè necessitem espolsar-nos de sobre tanta farsa egoista, tanta sensatesa fingida, tanta farda de sentit comú, tanta serietat forçada o riure estúpid com ha imposat el menestral enriquit per una banda i per altra la democràcia, en aquesta terra nostra que, per por d’ésser boja, se’ns va tornant ensopida.”

El Cau es convertí en abanderat i refugi alhora de tots aquells que entraren a formar part del Partit Modernista. Era viver i

A l'altra pàgina: les escales del passeig de la Ribera, a Sitges; en aquesta pàgina, el monument a Rusiñol, la proa del Cau de la platja de Sant Sebastià estant, l'estendard del Cau i la font de la galeria del Cau
L. SOLDEVILA

recer per a tothom qui si volgués acollir: "Mentre esperem, amics meus, per al nostre Cau, per aquest raonament íntim, per aquest niu arrecerat i modest, no volem demanar més que una gràcia: que sigui sempre, el nostre Cau, un «cau d'il·lusions i desesperances»; que sigui un refugi per abrigar els que sentin fred al cor; un pedris on reposar l'esperit que arriba malalt del camí enfangat de la terra; a l'ermita prop del mar, hospital dels ferits d'indiferència, i posada de pelegrins de la Santa Poesia, que vinguin a veure espai, a respirar núvols i mar i tempestats i serenes, a curar-se el mal del soroll, a omplir-se els pulmons per tornar a volar amb més alè vers els boscos i bardisses de la vida i continuar la Santa Lluita."

Antològica degué ser la processó de l'estació del tren fins al Cau portant amb una beatitud que superava qualsevol fe els quadres del Greco, adquirits pel pintor a París per la módica xifra de mil francs de l'època. En paraules de Ramon Planes: "Òbrien la comitiva, dalt de cavall, en Labarta i en Pere Romeu, aquest amb la bandera del Cau. Després seguien les dues pintures que foren dutes, a estones, per Casas, Clarasó, Meifrèn, Pitxot, Pellicer, Soler i Roviroso..." I Pla recreava amb eficàcia la figura messiànica: "Darrera de les

pintures caminava Rusiñol, presidint la inusitada i estranya cerimònia, amb el barret ample sobre el clatell, arrossegant una mica els peus i repartint somriures a la ciutadania lleugerament esbalaïda." Més aviat esbalaïda del tot davant aquesta processó laica d'artistes estrafolaris.

L'Orfeó Català, *La intrusa*, *La fada* i la dansa serpentina de Loïe Fuller. Davant del Cau, al mar i a la nit, es col·locà una plataforma il·luminada per reflectors instal·lats en el taller-museu. Gràcies a Planes

El Cau va ser refugi del Partit Modernista

podem copsar l'ambient d'aquella nit extraordinària de lluna plena: "Una barca traslladà la ballarina, que anava tota vestida de blanc. Es deixà sentir una música invisible, i la dansa serpentina començà. La Torreta, el Baluard, els salons del Cau, tot era atapeït de gent. Multitud de barques omplien el mar."

El mar de la Blanca Subur, simbiosi de colors extrems, va ser un testimoni únic de tantes experiències plenes del vital artista que, com les parets del Cau tot i que més canviades, encara servia la remor emotiva de tantes experiències lliures. Com un holograma, Rusiñol ens pot aparèixer en qualsevol moment, assegut a la galeria a l'entorn de la font, fumant amb la pipa, rinxolant-se els bigotis i somiant despert en les noves aventures de l'art.

I, finalment, el 1897, la primera pedra al monument dedicat al Greco, a l'arrencada del passeig de Sant Sebastià, sota les palmeres, acomboiat per les masses de fidels del Partit modernista: "... el poble que és idealista, que desprecia els curts de mires i veu l'amplària de l'Art i el fons de la bellesa, és digne de tenir pàtria..." I acabava amb un himne a la pau: "Si cada poble del món tirés les armes de l'odi a la fornalla de la glòria per aixecar monuments, cregueu que les cegues armes ja no farien cap falta. Els pobles, glorificant-se els uns als altres, acabarien les guerres." Aquells monuments, el del Greco i el seu, un a cada banda de la punta de Sant Sebastià miren el mar etern, el blau que el va enamorar i el Cau que tant parla d'ell, que ancorat per sempre més en aquesta proa de l'art ideal, solca camins de futur sobre el blau de la mar de Sitges. ✱

17 Marzo, 2018

DOLCE VITA de Canarias

Davinia Rodríguez

DEBUT CON PAGLIACCI

en la Royal Opera
de Omán

La soprano grancanaria **DAVINIA RODRÍGUEZ** debuta este mes en la Royal Opera House de Mascate (Sultanato de Omán) y lo hará como Nedda, de Pagliacci (Leoncavallo), uno de los máximos ejemplos del estilo verista, cargado de pasión y de personajes muy vinculados a la realidad. «Me encanta el personaje de Nedda porque tiene una personalidad muy atractiva; es una mujer que sufre al estar casada con un hombre al que detesta estando enamorada de otro, y ella se lo juega todo por amor», afirma la diva canaria que debutó el papel en el Teatro Regio de Turín (Italia) en enero de 2017. «Se trata además de una obra

maestra, ya que Leoncavallo consigue llevar el metateatro a la ópera: Nedda y Canio son payasos de un circo y en plena representación de su comedia surge el problema que ambos viven, acabando todo en tragedia. Davinia Rodríguez debutó en Omán el pasado jueves y hoy realiza su segunda función compartiendo escenario con el tenor argentino José Cura (en el rol de Canio) y tras haber conseguido un gran triunfo en su debut en la Messa da Requiem de Verdi en el Palau de la Música Catalana de Barcelona con la Orquesta Sinfónica y al Coro del Gran Teatre del Liceu.

*La soprano canaria
canta el personaje
de Nedda*

Claves

La Estaca

Josep Ramon Bosch

El 13 de diciembre de 1969 en el Palau de la Música de Barcelona el cantautor Lluís Llach dio un recital, bajo la expresa prohibición de cantar «La Estaca», compuesta el año anterior en homenaje al «Abuelo Siset», y que a los censores de la dictadura franquista no les agradaba mucho. Para evitar la censura, el joven bardo hizo una versión instrumental, a la que el público le puso la letra cantándola en pie. Así nació un himno, convertido en la canción protesta, que hoy simboliza el llamado «procés separatista catalán».

El Palau es el santa sanctorum donde nació el nacionalismo catalán a raíz de los llamados «Fets del Palau», cuando el 19 de mayo de 1960, en la celebración del nacimiento del poeta Joan Maragall, un grupo de jóvenes se levantó para entonar el Cant de la Senyera, lanzando unas octavillas tituladas «Os presentamos al general Franco», y cuyo texto había escrito Jordi Pujol, que sería detenido y condenado a siete años de prisión. Pero también es el lugar donde empezó el fin del nacionalismo, espacio donde fueron habituales los negocios turbios por parte de la burguesía catalana y desde donde se esfumaron 34 millones de euros de las arcas públicas.

En la Catalunya nacionalista todo es una impostura. Falso es el patriotismo de Pujol y sus secuaces, falsa es la historia de la resistencia de la burguesía catalana al franquismo y falsa es la biografía y la historia de la canción «la estaca». Durante su juventud Lluís Llach fue un significado «fascista», vicepresidente de «Los Cruzados de Cristo Rey» en Figueras y militante falangista como el padre. De familia carlista, su tatarabuelo fue el hacendado Joaquim Llach y Coll, jefe carlista de la provincia de Girona, el bisabuelo fue dirigente de la Junta Tradicionalista, el abuelo paterno Manuel Llach y Sastre vocal de la Juventud Tradicionalista. Su padre, Josep María Llach y Llach, militante del «Requeté Catalán», voluntario en los tercios carlistas en la guerra civil y alcalde franquista de Verges, en Girona. De la familia materna, de raíces extremeñas, destaca «El abuelo Grande» un inspector de la policía española de Barcelona, azote de anarquistas, la abuela María Valle una fanática franquista y su tía Pilar Valle, la rica propietaria de la finca «Can Vall de Porrera», fue fundadora de «Falange Española» en la provincia de Tarragona, detenida en 1936 torturada en el barco «Uruguay». La finca posteriormente pasó a manos de Lluís, desde donde desarrolla su negocio vitivinícola. Enfrentado con sus padres y abuelos, el joven Llach se refugió en la amistad de su colega Ponç Feliu, y se dejó influir por el abuelo del nuevo amigo, Narcís Llansa —el «Narciset» o «el abuelo Siset»—, un barbero republicano de Besalú, ex-concejal de ERC y un gran fabulador y charlatán. La falsedad de la historia familiar de Llach, un viejo fascista que canta «La Estaca».

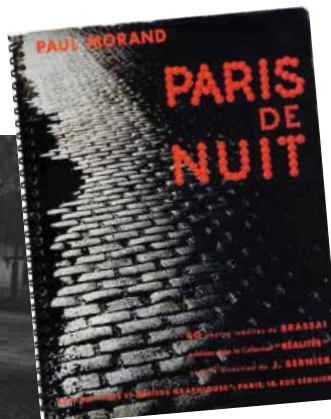
DE MÉS VERDES EN MADUREN

BRASSAÏ A BARCELONA

Eladi Saura
Professor jubilat

Ja fa algunes setmanes que a la Fundació Mapfre de Barcelona va ser inaugurada una exposició de fotografies de Brassai, un dels cims de la història de la fotografia, mostra que gosaria considerar motiu suficient perquè alguns menorquins amants d'aquest art vulguin agafar l'avió i desplaçar-se a la ciutat dels comtes i les mones. Els interessats a veure les més de 200 magnífiques fotografies que s'hi exposen poden fer-ho fins al dia 13 de maig, en què l'exposició es clausura. Trobareu el local de la Fundació Mapfre a ben pocs minuts de la plaça de Catalunya, al carrer de la Diputació, núm. 250, a la casa Garriga Nogués, important construcció del prolífic Enric Sagnier (Barcelona 1858–1931), destacat arquitecte de la Barcelona modernista i postmodernista, autor de nombroses cases per a l'alta burgesia de la ciutat, i d'altres edificis, com el temple del Tibidabo, la Caixa de Pensions de la Via Laietana o el Palau de Justícia (en col·laboració). La Casa Garriga Nogués, ben interessant per ella mateixa, a més de per les seves exposicions de fotografia i pintura, té una façana amb notables escultu-

res d'Eusebi Arnau, el conegut autor del grup escultòric "La cançó popular catalana" del barceloní Palau de la Música. El fastuós interior de la casa Garriga Nogués ens permet fer-nos una idea de l'elevat nivell de vida que es podien permetre les famílies de l'alta burgesia catalana de l'època.

Brassai és el pseudònim del fotògraf, escultor, pintor i escriptor Gyula Halász, nascut el 1899 a Transsilvània

Brassai és el pseudònim del fotògraf, escultor, pintor i escriptor Gyula Halász, nascut el 1899 a Transsilvània, la pàtria de Dràcula, a la ciutat de Brasov, aleshores hongaresa i pertanyent actualment a Romania. El 1924 s'establí a París, on va viure la resta de la seva vida. Morí el 1984, després de tota una vida dedicada a la fotografia i altres arts. La publicació

el 1932 del seu llibre fotogràfic «Paris de nuit» li va atorgar una considerable popularitat. La selecció de fotos de Brassai feta per mi per als lectors del **MENORCA** constitueix una petita mostra d'alguns dels temes que més interessaven a aquest 'ull de París', com anomenava Brassai el seu amic Henry Miller: la nit parisenca, enamorats que es besen, el món de la prostitució, nus femenins, retrats dels seus amics escriptors i artistes, parets amb graffiti...

CATALUNYA

P22

Miles de personas se manifiestan en BCN
En un acto de Societat Civil Catalana exigen que se desencalle la situación política

Els assistents a la manifestació de Societat Civil Catalana (SCC) a Barcelona. FOTO: EFE

Protesta

Milers de persones exigeixen un nou Govern amb «seny»

Un dels més aclamats a la manifestació de Societat Civil Catalana a Barcelona va ser l'exprimer ministre francès Manuel Valls

EFE
BARCELONA

Milers de persones -7.000 segons la Guàrdia Urbana i 200.000 segons els organitzadors- van participar en la manifestació que Societat Civil Catalana (SCC) a Barcelona amb el lema «Ara més que mai, seny» per denunciar la situació de bloqueig de la política catalana, que segueix sense Govern tres mesos després de les eleccions autonòmiques.

L'ex-primer ministre socialista francès Manuel Valls encapçalava una manifestació en la qual també van participar dirigents del PP com Xavier García Albiol, Andrea Levy, la ministra Dolors Montserrat, el delegat del Govern a Catalunya, Enric Millo, o l'exministre José Manuel García-Margallo; de Ciutadans, com Albert Rivera i Juan Carlos Girauta; i del PSC, com Miquel Iceta, Salvador Illa, Núria Marín i Carles Ruiz. També ha pogut veure's a l'exlíder del Partit Comunista d'Espanya (PCE) Paco Frutos.

En una concentració amb multitud de banderes espanyoles, catalanes i europees, així com de Tabària, proliferaven pancartes amb missatges com 'Estem farts' i 'Som Catalunya, somos España',

cartells en suport a la Guàrdia Civil i la Policia Nacional i cànctics com «Puigdemont a la presó».

Encara que la Guàrdia Urbana va xifrar en 7.000 els assistents a l'acte, el president de Societat Civil, José Rosiñol, va elevar-la a 200.000 persones. «Representem la majoria de catalans. Estem guanyant i guanyarem. Beneït el 'procés' que ens ha despertat com a poble. Gràcies, independència, gràcies!», asseverà Rosiñol.

L'actriu Rosa Maria Sardà feia una crida a ser «valents i plantar cara, amb la mà sempre estesa», carregant contra la divisió provo-

cada pels independentistes, als quals instava a formar un Govern «per a tots», però també exigint al Govern d'Espanya «diàleg, fer política i escoltar, perquè una part important de culpa és d'ells». «Que deixin de veure qui la té més llarga». Amb un «prou», Villarejo -el qual va concórrer a la llista del PSC a les eleccions catalanes- criticava als «polítics independentistes antidemocràtics i tirànics» i la seva «constant violació» de les lleis, i per denunciar a la CDC «delinqüent» exhibí un dossier amb la sentència del cas Palau.

Un dels més ovacionats va ser l'exdiputat de Ciutadans Jordi Cañas, el qual rememorà com l'Estació de França va servir perquè molts catalans deixessin Espanya fugint de la dictadura, però ara, «80 anys després, els colpistes fugen a França en un maleter escapant de la democràcia». «Ara fugen els colpistes. Hola, Puigdemont. Allà on estiguis... ja vindràs, ja». Però el més aclamat va ser l'exprimer ministre francès Manuel Valls, nascut a Catalunya i que, en un discurs íntegrament en català, va defensar la «Catalunya oberta», rebutjant que es convertís en «una cultura replegada, racista i separatista».

En breu Reconèixer la fi del procés

● L'exministre d'Exteriors José Manuel García-Margallo feia una crida a l'independentisme a reconèixer que la via unilateral «no té recorregut» i que el procés sobiranista «ha acabat», però també emplaçava les forces constitucionalistes a deixar l'«immobilisme» i «fer passos». Va ser un dels assistents a la manifestació.

RICARD CUGAT

Societat Civil torna al carrer per demanar seny

PANORAMA ► Pàgina 16

El constitucionalisme vol un Govern que se ceneixi a la legalitat

► Cs, el PSC i el PP es bolquen amb la marxa de Societat Civil Catalana a BCN

JÚLIA REGUE
BARCELONA

No ha pogut ser un «cap de setmana constitucionalista» com el que auguraven. Societat Civil Catalana (SCC) va suspendre dissabte la seva primera manifestació pels carrers de Madrid a causa del «mal temps», però ahir va exhibir múscul a la capital catalana perquè el nou Govern no des-carrili i se ceneixi a la «legalitat».

Sota el lema *Ara més que mai, seny*, la manifestació va transcórrer pels mateixos carrers on l'ANC va demanar una setmana abans que els partits independentistes forgin un Executiu decidit a «activar la república». Del

► Valls demana «sortir de les trinxeres» i insisteix que «canviar les fronteres és guerra»

passeig de Colom fins a l'avinguda del Marquès de l'Argentera, els 7.000 assistents, segons la Guàrdia Urbana (200.000 segons els convocants), van lluir banderes espanyoles, senyeres i el seu ja popular cor dividit entre aquestes dues insígnies i l'europea, a més de consignes a favor de l'empresonament de Puigdemont.

VALLS, EL GRAN ORADOR // Ciutadans, el PP i el PSC es van bolcar de ple en la marxa amb el desembarcament de la seva plana major. El delegat del Govern a Catalunya, Enric Millo, la ministra de Sanitat, Dolors Montserrat, el líder dels taronges,

Albert Rivera, i el dels socialistes, Miquel Iceta, van flanquejar el gran fitxatge per a l'ocasió, l'ex primer ministre francès, Manuel Valls, que ja va aterrar a Barcelona per recolzar els constitucionalistes durant la campanya electoral del 21-D.

Nascut al barri d'Horta de Barcelona, va donar per «fracassat» el projecte independentista i va afirmar que «canviar les fronteres d'Europa és guerra», cosa que «no es pot permetre», i per això va fer una crida a altres dirigents europeus s'uneixin per evitar la secessió.

En el seu discurs, va recórrer a l'èpica per blindar una Europa «unida» i va assegurar que «ningú» acceptarà una eventual Catalunya independent en el marc de la UE. «No vull que els catalans xiulin el que representa Espanya en moments tan difícils», va assenyalar en al·lusió a la xiulada al Rei en la manifestació

pels atemptats gihadistes de l'agost. «Catalans, sortiu de les trinxeres, parlem i construïm futur», va emfatitzar, ovacionat pels assistents.

«SOBREN INSULTS, FALTEN ARGUMENTS» // Una altra estrella de la convocatòria va ser l'actriu Rosa Maria Sardà. En la seva alocució va exigir que els polítics «actuïn amb la raó i no amb la tripa» i va insistir que «sobren insults i falten arguments» en les acusacions encreuades entre els dos executius.

Davant l'atenta mirada de representants del Govern central, va carregar amb duresa contra la seva gestió del conflicte català. «Eficàcia és diàleg, fer política, escoltar i no parlar tant. Part del que passa a Catalunya és culpa vostra. Que deixin de jugar els d'aquí i els d'allà a veure quin partit és més inflexible. Ho estan fent fatal», va deixar anar.

També es va deixar veure l'exfis-

El constitucionalisme exhibeix múscul a les portes de l'estació de França,

cal anticorrupció Carlos Jiménez Villarejo, que va exigir als partits polítics independentistes el cessament de la seva «constant violació de l'ordenament democràtic». Es va dirigir explícitament a CDC per dir-los que «els catalans estan farts de ser governats per un partit delinqüent», i va mostrar la sentència del cas Palau als ulls de tots els congregats. També va demanar que es deroguin les «lleis de desconexió» que va aprovar el Parlament la legislatura passada i va proposar una consulta pactada amb l'Estat per a una reforma constitucional. Això sí, sempre que els independentistes «renunciïn abans al seu projecte».

Els líders de Cs, el PP i el PSC van respondre unànimement a la necessitat que el Govern marqui un nou rumb. Iceta va instar a acabar amb la «vigència del 155», mentre que la ministra Montserrat va presumir de la seva actuació que, a parer seu, «ha tornat la concòrdia i la llei a Catalunya». Rivera els va exigir que «deixin de pensar en els seus partits i que pensin més en Espanya», per modificar una llei electoral que veuen «injusta» i que els «impedeix tirar endavant un nou Executiu tot i haver guanyat les eleccions». ≡

19 Marzo, 2018

PAU BARRENA / AFP

SCC reclama al carrer la formació d'un nou govern

● La manifestació d'ahir a Barcelona va ser secundada per Ciutadans, PSC i PP

Societat Civil Catalana va reunir ahir milers de persones a Barcelona (7.000, segons la Guàrdia Urbana; 200.000, segons l'organització) per reclamar la formació

urgent d'un govern a Catalunya. La concentració va ser secundada per Ciutadans, PSC i PP, a més de l'ex-primer ministre francès Manuel Valls. **POLÍTICA 16**

19 Marzo, 2018

SCC reuneix a Barcelona milers de persones per demanar un nou Govern

Una rellevant representació de Ciutadans, PSC i PP secunda la protesta

ANA JIMÉNEZ

La capçalera de la manifestació d'ahir: al centre, l'exministre francès Manuel Valls conversant amb el líder de Cs, Albert Rivera

RAÚL MONTILLA
Barcelona

Sentit comú, seny, per superar l'actual situació de bloqueig polític a Catalunya i que, partint d'aquí, es formi d'una vegada un nou Govern "de tots i que respecti la llei". Aquesta va ser la petició que ahir van fer a Barcelona convocats per Societat Civil Catalana (SCC) milers de persones -7.000 segons la Guàrdia Urbana, gairebé 200.000 segons els organitzadors-, en una protesta en què van prendre la paraula l'exministre francès Manuel Valls, l'actriu Rosa Maria Sardà o l'exfiscal anticorrupció Carlos Jiménez Villarejo.

"Ponts, no murs", "Som Catalunya, somos España", "Juntos, juntos", "Basta, prou" o "Amb pau i seny, tots hi guanyem" van ser algunes de les pancartes artesanals que es van exhibir en la protesta i que

distribuïen a les 11.30 -mitja hora abans de l'inici oficial de l'acte- participants a l'altura de la plaça de Colom.

Missatges en cartró transportats en carros de compra que van compartir protagonisme amb altres (menys) de caire més social, en contra de les retallades, crítiques amb el Govern central i en defensa de les pensions -confirmaven els qui els portaven que eren reciclats del dia anterior, de la protesta en defensa de les pensions-, i, sobretot, amb moltes banderes. Senyeres, un gran nombre de banderes espanyoles, desenes de la Unió Europea, algunes de Tabàrnia i un parell amb l'escut de la Guàrdia Civil, a més d'una d'El Bierzo i una altra de belga, en aquest últim cas com a capa cobrint un ninot que representava l'expresident Carles Puigdemont.

Com a banda sonora només algun "viva España", algun "visca Catalu-

nya" i, menys de mitja dotzena de vegades el "Puigdemont, a presó".

"El projecte separatista ha fracassat", va assegurar l'ex-primer ministre francès Manuel Valls, que ahir era un dels reclams i va ser un dels més contundents, també dels

LES PANCARTES

Entre les crides al diàleg i les banderes també es reclamen demandes socials

oradors més aclamats.

"No hi ha mediació ni suport possible", va assegurar el polític gal d'origen català. "A París, Brussel·les, Waterloo o Berlín volem una Espanya unida amb una Catalunya orgullosa de ser catalana, espanyola i europea", va remarcar Valls, que va advocar per una "Catalunya

oberta", que no es converteixi "en una cultura replegada, racista i separatista".

L'ex-primer ministre francès va aprofitar la seva intervenció per criticar que "una minoria" xiulés el Rei en la manifestació de Barcelona

ELS PARLAMENTS

L'exministre francès Manuel Valls i l'exdiputat Jordi Cañas són els més aplaudits

després dels atemptats gihadistes a la capital catalana i a Cambrils.

L'exdiputat de Ciutadans Jordi Cañas, que també va prendre la paraula des de l'escenari de l'estació de França, va ser un altre dels oradors més aplaudits en una intervenció que alguns van veure com el seu retorn a la primera línia de la políti-

ca. Cañas, assenyalant precisament l'estació de França, va dir: "El 1939 els demòcrates fugien a França dels colpistes. Vuitanta anys després, els colpistes fugen a França en un malter escapant de la democràcia i la llei".

L'actriu Rosa Maria Sardà va carregar contra la divisió creada pels independentistes i els va instar a formar un Govern "per a tothom", però també va exigir al Govern central "diàleg, fer política i escoltar, perquè una part important de culpa és seva". "Que deixin de veure qui la té més llarga", va recomanar davant un nombrós grup de polítics entre els quals hi havia diversos dirigents del PP.

Perquè la manifestació d'ahir, com gairebé totes les anteriors convocades per SCC, va tenir una rellevant representació tant del Partit Popular, com de Ciutadans, així com del PSC. En el cas de la forma-

LES RECOMANACIONS

Rosa Maria Sardà demana un Govern "per a tothom" i a la Moncloa "fer política i escoltar"

ció taronja, va encapçalat la seva delegació el president del partit, Albert Rivera, juntament amb el vicepresident del Parlament, José María Espejo-Saavedra, i el diputat al Congrés Juan Carlos Girauta. El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, també present, va estar acompanyat, entre d'altres, de la número dos de la formació, l'alcaldesa de l'Hospitalet, Núria Marín, i el batlle de Viladecans i també membre de l'executiva federal del PSOE, Carles Ruiz. Ahir, al contrari que a l'octubre -la primera vegada que Iceta va assistir a una manifestació convocada per SCC-, no hi va haver cap *selfie* polèmica amb dirigents del PP, si bé és cert que el líder del PSC va aprofitar l'acte per conversar amb líders d'aquesta formació, especialment amb l'exministre José Manuel García-Margallo, un altre dels assistents destacats.

Per part del PP, a més de l'extitular d'Exteriors, també van anar a la marxa dirigents com Xavier García Albiol i Andrea Levy, la ministra Dolors Montserrat o el delegat del Govern central a Catalunya, Enric Millo. Entre els assistents també es va poder veure l'exlíder del Partit Comunista d'Espanya Francisco Frutos.

"Prou!", va clamar en el seu torn l'exfiscal Carlos Jiménez Villarejo en una intervenció en què va lluir un dossier amb la sentència condemnatòria del cas Palau i que va rebre un fort aplaudiment després de criticar els "polítics independentistes antidemocràtics i tirànics".

19 Marzo, 2018

Intervención de Rosa Maria Sardà en el acto final de la manifestación, ayer en Barcelona. / ALBERT GARCIA

La Cataluña constitucional exige un Govern con 'seny'

El ex primer ministro francés Manuel Valls denuncia "las mentiras" independentistas. Iceta expresa su indignación por la falta de Govern

PERE RÍOS, **Barcelona**
Casi tres meses después de las elecciones autonómicas, los partidos constitucionalistas reclamaron ayer en Barcelona un Govern que renuncie al plan separatista y funcione con *seny* (sentido común) dentro de la Constitución y el Estatuto. La manifestación, convocada por Societat Civil Catalana, reunió a decenas de miles de personas. *Ahora más que nunca, seny*, fue su lema. En la cabecera, líderes políticos, desde Ciudadanos y el PSC hasta el PP, y personalidades —incluidos la ac-

triz Rosa Maria Sardà, el ex primer ministro francés y socialista Manuel Valls, nacido en Barcelona, y el ex fiscal anticorrupción, Carlos Jiménez Villarejo— con un nexo común: su oposición a la independencia de Cataluña.

Valls, que habló en catalán,

fue aclamado al referirse a "las mentiras" del independentismo y afirmó que el futuro de Cataluña pasa por una España unida y europea. Jiménez Villarejo dijo que en Cataluña ha habido "un abuso de poder" con decisiones "tiránicas". Antes de la marcha, el líder de Ciudadanos, Albert Rivera, pidió que los secesionistas admitan "en público" lo que dicen en privado: "que el *procés* ha fracasado". Y el secretario del PSC, Miquel Iceta, expresó su "indignación" por la ausencia de Govern.

PÁGINAS 14 Y 15

19 Marzo, 2018

El constitucionalismo se manifiesta unido y pide un Govern con 'seny'

PERE RÍOS, Barcelona
Los partidos constitucionalistas se manifestaron ayer de nuevo por las calles de Barcelona para reclamar la formación de un Govern que abandone sus planes independentistas y haga suyo el *seny* (sentido común), en el marco de la Constitución y

el Estatuto de autonomía. El acto fue convocado por Societat Civil Catalana y reunió a miles de personas, que marcharon junto a líderes políticos y personalidades de diversos ámbitos e ideologías, unidas por su oposición a la independencia de Cataluña y la necesidad de respetar la legalidad.

Manuel Valls:
"El 'procés' ha fracasado"

Ahora más que nunca, *seny*, fue el lema de la marcha y de la pancarta que abrió la marcha para recorrer los poco más de cien metros que separaban el Pla de Palau de Barcelona, muy cerca del mar, hasta la estación de Francia. De ese lugar partieron en 1939 los vencidos de la Guerra Civil española y, años después, empezaron a llegar los inmigrantes procedentes de otros pueblos de España que vinieron a Cataluña en busca de un futuro mejor.

Esa coincidencia la recordaron algunos de los oradores de diferentes sensibilidades que intervinieron desde el escenario colocado muy cerca de la entrada de la estación ferroviaria para resaltar la necesidad de que Cataluña esté unida socialmente. Y eso no será posible, insistieron, si el secesionismo sigue apostando por la vía unilateral, no se respete la Constitución y no se abre el diálogo político entre las instituciones para solucionar el embrollo político que vive Cataluña y su encaje en España.

Tras la pancarta de la cabecera se colocaron los dirigentes de las tres formaciones constitucionalistas: Albert Rivera, presidente de Ciudadanos, que anunció su presencia a última hora del sábado en ausencia de Inés Arrimada, la líder del partido en Cataluña; Miquel Iceta, primer secretario del PSC, y Xavier García Albiol, presidente del PP catalán. Junto a ellos desfilaron también, el ex primer ministro francés Manuel Valls, la actriz Rosa María Sardà y el ex fiscal anticorrupción, Carlos Jiménez Villarejo, entre otros.

Ministra y diputados

Por parte del PP asistieron la ministra de Sanidad, Dolors Montserrat; el ex ministro de Asuntos Exteriores, José Manuel García Margallo y diputados autonómicos de este partido. También acudieron parlamentarios autonómicos de Ciudadanos y su portavoz en el Congreso, Juan Carlos Girauta, mientras que en la representación socialista estaban Núria Marín y Carles Ruiz, alcaldes de L'Hospitalet y Viladecans, respectivamente, además de integrantes de la ejecutiva federal del PSOE.

La puesta en escena de la marcha fue muy similar a las de las dos manifestaciones multitudinarias convocadas por el independentismo el pasado mes de octubre tras la celebración del referéndum ilegal del 1 de octubre y la declaración de independencia aprobada por el Parlament el día 27, con abundancia de banderas y globos rojos y amarillos. La Guardia Urbana de Barcelona ci-

fró ayer la asistencia en 7.000 personas y los organizadores la estimaron en 200.000. Cifras al margen, la aplicación del artículo 155 de la Constitución y los efectos provocados por la actuación de la justicia parecen haber calmado la inquietud mostrada hace tan solo cinco meses por las decenas de miles de personas que entonces se manifestaron en Barcelona en favor de la unidad de España y en contra de la secesión.

En la marcha de ayer los manifestantes volvieron a exhibir banderas catalanas, españolas y europeas, así como pancartas con lemas muy variados contra el proceso independentista. La consigna más coreada fue "No nos engañan, Cataluña es España", pero también se volvieron a

oír gritos a favor del ingreso en prisión del expresidente de la Generalitat Carles Puigdemont.

Sardà y Villarejo

La actriz Rosa María Sardà intervino con un discurso en el que recaló la fractura social que ha dejado el proceso independentista. "Ya sabemos que no somos buenos catalanes. Vivimos en un país dividido, con mucha gente enfadada y en el que las posturas políticas parecen irreconciliables", dijo. Por eso reclamó "pluralismo y transversalidad" en la acción política y pidió "que todo el mundo actúe con la razón y no con la tripa". Nada de eso sucede ahora, añadió, por lo que solicitó a Mariano Rajoy y a Carles

El exprimer ministro francés Manuel Valls, el orador más ovacionado, aseguró que el proyecto independentista "ha fracasado" porque ningún país europeo lo apoyó y porque cambiar las fronteras del viejo continente va aparejado a la guerra. Nacido en Barcelona, Valls realizó su intervención en catalán y abogó mil veces por la unidad territorial. "En París, Bruselas, Waterloo o Berlín queremos una España unida con una Cataluña orgullosa de ser catalana, española y europea", dijo, al tiempo que confesó que lloró cuando "una minoría" silbó al Rey en la manifestación de Barcelona tras los atentados yihadistas.

Puigdemont, "que dejen de jugar a ver quién la tiene más larga porque lo que pasa en Cataluña es un problema que afecta a toda España".

El ex fiscal anticorrupción Carlos Jiménez Villarejo fue uno de los oradores más aplaudidos y formuló durísimas críticas contra los líderes independentistas. Así, se felicitó de que el expresidente Artur Mas ya esté condenado por desobediencia por la organización de la consulta el 9 de noviembre de 2014 y aplaudió el trabajo de jueces y fiscales. "Estamos hartos de que nos gobierne un partido delincuente", dijo, en referencia a la extinta Convergència, al tiempo que mostraba la sentencia del caso *Palau* que condenó a ese partido por beneficiarse del desvío de 6,6 millones de euros.

Antes de que se iniciara la marcha, el presidente de Ciudadanos, Albert Rivera, reclamó a las fuerzas independentistas que dejen de "engañar" a los ciudadanos y admitan en público lo que confiesan en privado. "Todos reconocen que ha fracasado el *procés*, que se ha agotado, que ha muerto", dijo.

Del mismo modo, el primer secretario del PSC, Miquel Iceta, aseguró que había acudido a la manifestación para mostrar su "indignación" porque Cataluña

Puigdemont y Anna Gabriel se reúnen hoy en Ginebra

Carles Puigdemont se reunirá hoy en Ginebra con la exdiputada de la CUP Anna Gabriel para abordar la agenda política catalana, aunque el expresidente de la Generalitat aseguró que no había viajado hasta la capital suiza "para desencallar ninguna negociación ni para negociar nada". El tema del

encuentro, dijo, será cómo se pueden ayudar mutuamente y la posible colaboración de la exparlamentaria con el llamado Consejo de la República que el secesionismo quiere constituir en Bruselas.

El encuentro se producirá después de que Junts per Catalun-

ya haya ofrecido a la CUP llevar a cabo una moción de confianza a mediados de legislatura— que permitiera a los anticapitalistas pasar revista del grado de cumplimiento de los acuerdos— para conseguir cerrar ahora un pacto de investidura y formar Govern. El expresidente declinó pronunciarse sobre esa posibilidad y dijo que confía plenamente en su equipo en Barcelona.

Puigdemont también explicó que "nadie" le ha pedido que renuncie a su acta de diputado

para facilitar la investidura del nuevo Govern e insistió en que el desbloqueo pasa por que se le deje delegar su voto y que quien tiene la llave para activar la situación en Cataluña es el Gobierno español, al que pidió "que dejara de interferir".

Por lo demás, el dirigente independentista dijo que confiaba plenamente en la justicia europea y específicamente en la belga, pero dejó claro que está listo para entrar en prisión si el país decide extraditarlo. En su

no tiene Govern y urgió a acabar con esa situación para que no se aplique más el artículo 155.

Otro de los oradores más jaleados fue Jordi Cañas, exdiputado de Ciudadanos en el Parlament, quién se movió de la llamada "revuelta de las sonrisas", la expresión que empleó el independentismo para referirse a su capacidad de movilización.

José Rosiñol y Alex Ramos, presidente y vicepresidente de Societat Civil, reclamaron que se acabe de una vez con el proceso independentista y que haya un Govern que se ocupe de los problemas de los catalanes. De no ser así y si se repitiera un Govern secesionista, "se obligaría al Gobierno a mantener medidas que luego no gustan", vaticinó.

El exdiputado del PP en el Parlament Juan Milián afirmó, para rebatir un eslogan de la CUP, que las calles "serán siempre de todos", no solo del independentismo y recalcó su fracaso. "Apostaron contra España y han perdido. Apostaron contra esta mayoría social y han perdido. Nunca más nos van a callar", aseguró.

El acto finalizó con *El cant de la senyera*, en referencia a la identidad catalana; el *himno de la alegría*, por la europea, y el himno de España, al tiempo que se iban alternando las tres banderas en la pantalla gigante del escenario.

Desde la izquierda, Enric Millo, Dolors Montserrat, Miquel Iceta, Carina Mejías y Albert Rivera, ayer en Barcelona. / A. GARCÍA

opinión, no se encuentra en la clandestinidad en Bélgica, sino "a disposición de las autoridades". El expresidente huyó a Bruselas el pasado 30 de octubre junto a cuatro exconsejeros. Todos están acusados de los presuntos delitos de rebelión, sedición, malversación, prevaricación y desobediencia.

19 Marzo, 2018

EL CONSTITUCIONALISMO, CONTRA EL BLOQUEO

Ciudadanos, PSC y PP, con sus líderes a la cabeza, acudieron ayer a la marcha constitucionalista convocada en Barcelona por Societat Civil para exigir el final del bloqueo político en Cataluña. EFE **PÁGINAS 4 Y 5**

19 Marzo, 2018

Una 'senyera' y una rojoigalda ondeadas, ayer, por una multitud de manifestantes ante la estación de Francia de la capital catalana. ALBERTO ESTÉVEZ / EFE

El constitucionalismo, sin fisuras

● La manifestación organizada en Barcelona por Societat Civil Catalana reúne a los principales dirigentes de PP, PSC y Ciudadanos ● Los convocantes reclaman el fin del proceso independentista y que el Govern respete la Ley

CAROL ÁLVAREZ BARCELONA
El constitucionalismo mostró ayer una imagen de unidad sin fisuras en las calles de Barcelona para clamar contra el «fracaso» del proceso independentista y pedir un gobierno ajustado a la legalidad que desbloquee la situación de parálisis institucional que sufre Cataluña. Ciudadanos, PSC y PP secundaron una manifestación organizada por Societat Civil Catalana en la que también participó el ex primer ministro francés Manuel Valls.

Después de tener que posponer la convocatoria del sábado en Madrid por el mal tiempo, el constitucionalismo se exhibió ayer en casa, en la capital catalana, y apeló al *seny* (sentido común) como respuesta al «fin» de la hoja de ruta independentista.

La marcha –secundada por 7.000 personas, según la Guàrdia Urbana, y por 200.000, según cifras de la organización– reunió al líder de Ciudadanos, Albert Rivera; al del PSC, Miquel Iceta; al del PP catalán, Xavier García Albiol; la ministra de Sanidad, Dolors Montserrat; el delegado del Ejecutivo en Cataluña, Enric Millo; y la alcaldesa de L'Hospitalet y número dos del PSC, Núria Marín, entre otros muchos dirigentes autonómicos y locales. No hubo ni rastro de los *comunes* de Ada Colau, a quien el líder municipal del PP, Alberto Fernández, acusó de alinearse nuevamente con el independentismo por su ausencia.

Eso sí, el más aclamado fue el ex dirigente francés Manuel Valls, quien aseguró sin matices que el «proceso

La actriz Rosa María Sardà saluda desde el escenario. JORDI SOTERAS

separatista ha fracasado» en gran parte porque «se ha visto que Europa no apoyaba un Gobierno de este tipo». Nacido en Barcelona y en un

más que correcto catalán, Valls fue uno de los agitadores de la jornada de la mano de un discurso enérgico, en el que resaltó precisamente el va-

cío de la comunidad internacional ante el independentismo. «Cambiar las fronteras, un proyecto que dice a los otros que no estáis con nosotros, este nacionalismo es guerra», clamó para terminar diciendo que «Europa son 70 años de paz».

De hecho, el socialista francés aludió en varias ocasiones a la postura del resto de países de la UE para reforzar su alegato. «Ningún dirigente europeo puede permitir que se cambien las fronteras y que fracase uno de los estados más importantes», aseguró Valls, quien también criticó los pitos al Rey Felipe VI desde el bando independentista durante la manifestación por los atentados del 17 de agosto en Barcelona. «Europa necesita a una España unida, a una España con Cataluña», concluyó.

Bajo el lema «*Ara més que mai, seny*» («Ahora más que nunca, sentido común»), la protesta transcurrió desde el paseo de Colón de la capital catalana hasta la estación de Francia, donde se desplegaron una *senyera* y una rojigualda gigantes y se instaló un escenario para las intervenciones. Precisamente, en el momento de los discursos finales, también fue protagonista el ex fiscal anticorrupción, Carlos Jiménez Villarejo, el único en recordar la corrupción vinculada a CDC y que exhibió un dossier con la sentencia condenatoria del caso *Palau*. Además, pidió al Parlament derogar las leyes aprobadas por el independentismo el 6 y el 7 de septiembre –la del Referéndum y la de Transitoriedad Jurídica– vulnerando la normativa de la propia Cámara catalana.

Otra de las voces destacadas fue la actriz Rosa María Sardà, que participaba por primera vez en una manifestación constitucionalista y se sumó a la petición de un Ejecutivo «para todos los catalanes». Sardà también arengó al Gobierno central, al que reclamó «diálogo» y «más eficacia» para resolver el conflicto catalán.

Abajo, a pie de calle, tomó buena nota la ministra de Sanidad, Dolors

El ex primer ministro francés Manuel Valls resaltó el apoyo de la UE a España

Rivera: «Cataluña se merece un Govern sin imputados ni corrupción»

Montserrat, quien aprovechó la manifestación de ayer para reafirmarse en la idea de que el proceso independentista «ha fracasado», cargar contra la «parálisis» del Parlament y reclamar «un Govern para todos, que no divida y no confronte».

«Cataluña se merece un Govern sin imputados, sin rebelión y sin corrupción», aseguró el líder de Ciudadanos, Albert Rivera, uno de los más aclamados por los manifestantes. Recibido con gritos de «presidente, presidente», el líder del partido *naranja* fue uno de los primeros en llegar a la estación de Francia y aprovechó para darse un baño de masas saludando y aplaudiendo a los allí congregados mientras recordaba la victoria de Ciudadanos en Cataluña el 21 de diciembre.

En la manifestación también se pudieron ver muchas banderas de Tabarnia y se escuchó el cántico «Puigdemont, a prisión». La concentración terminó con los himnos de la Alegría y de España. «Representamos a la mayoría de catalanes. Estamos ganando y ganaremos. Bendito el *procés*, que nos ha despertado como pueblo», cerró el presidente de Societat Civil, José Rosiñol.